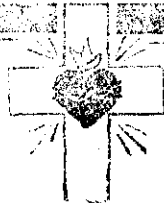

Duminică

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociației
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

Ioana Bigard

intemeietoarea Operei pontificale S. Apostol Petru.

de canonicul I. Georgescu
Dnei G. Dr. B.

În 1939 se împlineste o jumătate de veac dela înființarea „Operei pontificale S. Apostol Petru”.

E potrivit deci, cu acest prilej să ne aducem aminte de intemeietoarea acestei opere: Ioana Bigard.

Ea se naște din părinții Carol-Victor Bigard, magistrat la Mortagne, Contances, Pont-l'Évêque și Caen (Franța), precum și din Ștefania Cottin, în 1859. Ioana e al doilea copil al acestei familii. Întâiul e René, născut la 1856.

Această familie nu prea e sănătoasă. Tatăl Carol-Victor se sinucide. Mama Ștefania moare de congestiune cerebrală. Fratele René se sfârșeste după o viață plină de aventuri sentimentale, pe urma rănilor primite dela o lampă ce explodase, aproape ars de viu. Bunicii și străbunicii: cari nebuni, cari suprinși de deliruri mistice. De aceste neajunsuri se resimte și sănătatea așa de subredă a Ioanei.

Din copilăria și tinerețele ei

La crăciunul anului 1869, Ioana se spovedește întâia dată, iar la 29 Mai 1870 ea primește întâia sfântă împărtășanie. În 1871, i se dă taina sfântului mir (confirmațiunea). Înainte de a primi aceasta din urmă taină, copiii sunt supuși unui examen. Întrebată: câte persoane sunt în Dumnezeu, mica Ioana, zăpăcită de vederea atâtor fețe necunoscute cari însoțiau pe vlădica miruitor, răspunde: una. Străinii zâmbesc. Parohul local se mâhnește. El așteaptă alt răspuns din gura celei mai bune eleve a sale. Pentru silința cea mare ce-și dă la învățătură, Ioana e numită „cap de fer”.

Încă dela vârsta de 10 ani, ea simte că Dumnezeu o chiamă, îi vorbește. În timpul războiului franco-german, ea se

refugiază din Contances la Jersey. Religiozitatea ei crește. Ea e între cele mai evlavioase fiice ale Mariei.

La 13—14 ani, ea se gândește la rasa călugărească. Scrisoarea S. Ilarie către fiică s'a Abra îi sporește râvna religioasă. Fecioria i se arată ca una din cele mai sigure căi ale mântuirii vecinice. La Contances ea cercetează adeseori pe călugărițele Carmelite. Sora, Maica Emilia de Saint-Ange, îi dă o iconiță, care-i face o întipărire cu totul deosebită. O domnișoară tânără, frumoasă elegantă, încărcată de bijuterii și podoabe se vede în primul plan, iar ceva mai în fund convoiul ei funebru cu inscripția: *Și apoi? Deasemenea o impresionează mult cântecul Carmelitelor: In ceasul primejdiei, fii milostiv, Doamnel!*

Mamă sa Ștefania încă e femeie foarte severă, aproape rigidă. N'o lasă să cetească nici un roman, nici să se ducă la teatru. Unica lor recreație și desfătare e cuminecarea zilnică. Aceasta le înnoește mereu blândețea și puterile.

Sfiala, timiditatea e însușirea cea mai caracteristică a Ioanei. Ea vorbește despre această însușire ca despre un adevărat har ceresc. „Timiditatea” — sunt chiar cuvintele Ioanei — „care mă face să țin mai mult la singurătate și la familie decât la oricare altă societate; care adeseori înfrânge trufia mea, făcându-mă să nu reușesc în public cu lucruri pe care mă cred deplin stăpână”.

Stăpânită de timiditate, ea găsește că e o necuviință să lase pe doctor să-și pună urechea sub sânul ei și să-i asculte pal-pitațiile inimii. De aceea se roagă așa de mișcător ca Dumnezeu să-i dea harul de a păzi sfânta cuviință de fecioară creștină până la moarte.

Dureri și înfrângeri

Când e de 18 ani, Ioana cunoaște cea dintâi mare durere, pricinuită de sinuciderea tatălui ei. Atunci ea, în negrăita ei bunătate, se închină cu totul lui Dumnezeu ca o jertfă de ispășire pentru păcatele sale și ale familiei. Această mare durere e în același timp și o pază de ispite, precum zice ea. Se simte tot mai deslipită de lume și de deșertăciunile ei și tot mai mult îndemnată să se roage, să se jertfească.

Într-o vreme, ea se gândește să intre într-o mănăstire a „Fiicelor iubirii”, adică a călugărițelor S. Vincențiu de Paul. Măhnirea ei continuă, sănătatea ei subredă au împiedicat împlinirea acestui vis. Tot mai mult, ea se convinge că chemarea ei este să muncească pentru Dumnezeu și operele Lui cele sfinte în lume, nu în mănăstire. Cu învoirea duhovnicului ei, Ioana, cași cum ar fi călugăriță, își ia numele tainic de *Maria Crucii*.

Nu simte nici o plăcere în cele lumești, numai aversiune, disgust, scârbă. Ii place, în schimb, să muncească în tăcere, să facă hăinișe pentru copiii săraci, odăjdii, prapori, podoabe pentru sfintele biserici, mai cu seamă pentru cele aflătoare departe, între păgâni.

La 1. 9. 1887, moare în crâncene chinuri și fratele ei René. Pe patul de moarte, el are răgaz să se căiască de păcatele lui și să făgăduiască îndreptare. Moare, însă, fără să-și fi putut împlini făgăduința, așa cum ar fi voit: începând o viață cu totul nouă, adevărat creștinească. De aceea, într-o scrisoare (Caen, 7. 9. 1887) către părintele Villion, misionar francez în Japonia, Ioana scrie că trebuie să se roage mereu, neîncetat, făcând silă cerului să aibă milă de familia lor, așa de greu încercată. Ea își dă seama că pentru aceasta se cer nu numai bani jertfiți din greu, ci și lacrimi, inimi zdrobite, victime. — Această nouă durere o face să jeluască întreaga ei viață. De acum ea nu mai vede decât în negru, în cadre funebre. Chiar

părțile cele mai luminoase, mai insosite ale vieții pământești i se par întunecate de umbrele morții. Această nouă deslipire de cele lumești, ea o socotește ca un mare har dumnezeesc. Din aceste dureri și înfrângeri are să iasă o mare mângâiere și biruință pentru Biserica creștină: Opera S. Apostol Petru pentru clerul băștinaș.

Pentru clerul băștinaș

Deși apostolii lasă pretutindeni clerici băștinași în urma lor (S. Petru lasă pe S. Marcu în Alexandria; S. Pavel pe Timotei în Efes și pe Tit în Creta); deși chiar în țările noastre creștinismul nu prinde rădăcini decât prin oameni pământenii, totuși aceste învățăminte sfinte nu sunt urmate totdeauna și pretutindenea cu aceeași râvnă. Desființarea Societății lui Isus, adică a ordinului călugăresc al lezuiților, precum și revoluția franceză dela sfârșitul veacului al XVIII-lea aduc o lancezeală și în Misiunile catolice.

Astfel Congregația pentru propagarea credinței din Roma e nevoită (23. 11. 1845) să reamintească misionarilor trebuința de a înființa seminare și a da băștinașilor o creștere cât mai îngrijită, ca să fie în stare a împlini orice slujbă bisericască, chiar cea episcopală și de ocârmuire a nouilor biserici. Ei nu pot fi ținuti sub tutelă, la coada misionarilor europeni, ci trebuie să li se încredințeze posturi de conducere și de răspundere.

Asociația pentru propagarea credinței și Sfânta Pruncie, cea dintâi întemeiată, cea de a doua inspirată de Paulina Lari-cot, lucrau cu frumoase rezultate de mai multe zeci de ani. Cea dintâi în 1887 strânsese 6.462.276 de franci; cea de a doua 3.441.718 fr.

Prin 1880, însă, se ivește trebuința unei noi „opere apostolice” pentru clerul băștinaș. La conducerea acestei opere e câva timp domnișoara Du Chesne. Ea e ajutată și de doamna și dsoara Bigard. Intervenind o criză la conducere, acestea două din urmă intră direct în corespondență cu mi-

sionarii. Scrisorile misionarilor au prilejuit atât întemeierea Congregației pentru propagarea credinței din Roma cât și amintite opere ale Paulinei Iaricot. Ele inspiră și doamnelor Bigard înființarea Operei S. Apostol Petru pentru clerul băștinaș.

În acest scop, ele se pun în legătură cu Părinții misiunilor străine din Paris cari lucrează cu mult spor în Mandjuria, în Coreea, în Japonia. Unul din misionarii înfiați de aceste două doamne este păr. Aimé Villion. († 1932). El se găsește în acest timp (1885) la Kyoto, capitala budhismului, vreme de 11 veacuri reședința mikadoilor (împăraților) japonezi. Aici sunt mai multe mii de temple păgâne, mari, încăpătoare, frumoase, având în slujba lor armate întregi de bonzi, (preoți) și bonzese (preotese). Dar nici o biserică creștină. Păr. Villion pătrunde cel dintâi în acest centru budhist și vrea să reîntemeieze creștinătatea așa de înfloritoare aici în veacurile XV și XVI. Timp de zece ani muncește cu zor, predică, boțează, cunună, înmormântează, dobândește un vast teren pentru fixarea misiunii catolice până atunci pribeagă când într-o casă cu chirie, când în alta.

După moartea iubitului lor René, d-nele Bigard hotărâse să ajute mai cu spor zidirea celei dintâi biserici creștine în acel mare centru păgân. Venind păr. Mutel, unul din tovarășii păr. Villion, d-șoara Ioana smerită, roșind de sfială, cași cum ar fi adus câțiva bănuși, îi predă 50.000 de franci—aur, prețul de vânzare a unei moșii ce fusese zestrea ei. Înarmuruit de atâta băneț umilul misionar refuză și-i spune să se gândească bine, să nu-i pară rău pe urmă. Ioana răspunde: Vremea gândirii a trecut. Hotărârea noastră e nestrămutată. Vrem să se ridice biserica creștină din Kyoto. Văzând atâta credință și duh de jertfă, păr. Mutel scrie tovarășului său de apostolat: Părinte Villion, aruncă-te în genunchi și așa să primești darul ce ți-l fac niște suflete atât de milostive.

În adevăr cele 50.000 de fr. erau jumătate cheltuiala de zidire a bisericii S. Francisc Xaveriu din Kyoto, isprăvită în 1890. Dar când să înceapă zidirea, păr. Villion e mutat din Kyoto în Yamaguchi. Deși sunt neplăcut impresionate de acest fapt, d-nele Bigard nu-și retrag mila lor dela biserica plănuită.

Iniințarea Operei S. Petru

Tot în Japonia lucrează din 1866, ostenind din greu, Prea Sfințitul Iuliu Alfons Cousin († 1911), episcop în Nagasaki.

Voind să sporească numărul seminaristilor japonezi, la 1.6. 1889 el adresează d-nelor Bigard o scrisoare, care cu tot dreptul astăzi se poate numi istorică. Ea e la temelie operei S. Apostol Petru. Iată această scrisoare.

„Seminarul nostru are acum mai mult de 50 de elevi... Cu toate silințele și economiile noastre, D-Voastră înțelegeți ușor, cât de greu apasă acești 50 de elevi bieteile noastre finanțe. În noul an școlar, am vestit că se vor primi 12 elevi noi, doi de fiecare district. Dar o singură creștinătate ne trimite numai ea 15 candidați cari, timp de mai bine de un an, au muncit să se pregătească la examenul de admitere. A trebuit să ne arătăm neînduplecați și să găsim felurite cuvinte și să înapoiem familiilor atâția băeți cari ar fi fost distinși seminaristi și mai târziu buni preoți. Iată-i acum ținând de coarnele plugului în ogoarele lor, ori purtând cârma corăbiilor lor; și chemarea lor e perdută pentru totdeauna, fiindcă nu se mai fac primiri în seminar decât după patru ani. Iar atunci e prea târziu să mai intre în seminar.

Dacă ași fi fost S. Vincențiu de Paul aș fi fost ajutat printr-o minune și aș fi eșit din încurcătură; dar eu n'am fost înconjurat de oameni darnici căroră să le fi putuș spune ca el altă dată: *Sus, doamnelor! De ce nu sunteți D-voastră aici? Sunt încredințat că ați fi mișcate și n'ați putea rezista dorinței de a-mi striga: Încă unul, pentru iubirea lui Dumnezeu! De bună seamă, eu v'aș asculta foarte bucuros, dar aceste cuvinte v'ar costa întreținerea unui băiat până la hirotonie.*

Nu știu dacă mă înșel, dar mi se pare, acum că vă cunosc, că s'ar găsi în Franța noastră creștină, mulți oameni însuflețiți de adevărat duh catolic, cari nu s'ar împotrivi de a sprijini opera noastră pentru clerul băștinaș, dacă ar cunoaște-o și ar voi, chiar cu prețul unei jertfe, seminaristul lor care, mai târziu, ar aduce, zilnic, la sfântul altar, amintirea părinților lor adoptivi, în viață și după moarte. Iată ce aș dori să aduc la cunoștința tuturor celor ce au primit dela Dumnezeu harul unei credințe vii odată cu acela al averii. Dar eu sunt în Japonia și Franța e așa departe!

Dragostea voastră nu va refuza să vorbească uneori despre seminarul din Nagasaki prietenilor lui Dumnezeu și nu mă îndoiesc, El va milui pe unii hărăzind sfintei Biserici, după jertfe inimoase, un preot. Ce

bucurie în viață, ce mângâiere în ceasul morții să te gândești că un preot zilnic îți va roști numele la pomelnicul liturghiei!”

Din Indii, din China, din Africa, același jipet după ajutor pentru a crește un cler băștinaș. În urma acestor cereri tot mai numeroase și stăruitoare, dar mai ales în urma scrisorii de mai sus, Ioana Bigard alcătuiește proiectul unei opere cu scopul: 1° de a strânge bani pentru a întemeia burse în seminariile băștinașe ale țărilor păgâne sau cel puțin de a plăti cheltuelile de întreținere ale elevilor până la preoție; 2° de a pregăti, fără plată, odăjdii, albituri, de a cumpăra vase sfinte pentru slujirea liturghiei și a sfintelor taine.

Pentru a avea un sprijin mai mult, Ioana Bigard înduplecă și pe bunică-sa să-i stea în ajutor; de asemenea pe alte persoane evlavioase. O mulțime de împrejurări providențiale, întâlniri întâmplătoare, evenimente neprevăzute, chiar nenorociri, dureri, împotriviri o fac să simtă brațul ocrotitor al Tatălui ceresc, precum scrie ea însăși într'un ziar intim din acest timp (1887—1889) Încă ceva! Întemeietoarea operei e Ioana Bigard. Mama ei Ștefania e ajutătoarea ei cea mai de seamă, poate împreună întemeietoare, dar nu inițiatore. Aceasta se vede din toate documentele.

Greutățile începutului

„Cunoscând, adoptând odată clerul băștinaș” — scrie Ioana Bigard — „eu nu m'am mai schimbat. Eu am simțit, am crezut că aceasta e partea mea de moștenire”. Și cum să nu fie acest cler de care se leagă toate nădejtile creștinismului, partea ei de moștenire, când papi ca Inocențiu XI scriau vicarilor apostolici din Extremul Orient: „Mi-ar plăcea mai mult să hirotoniți în acele ținuturi un singur preot, decât să aflu de convertirea a 50.000 de credincioși”. Nu e mirare, deci dacă ea se ruga cu căldură: Doamne, dă Bisericii Tale biruință... și dacă se cer suferințe, aci sunt cu trupul și cu sufletul meu!

Suferințele, necazurile, greutățile se ivesc curând. În 1889, când abia pornește Opera, hoții îi calcă locuința și i-o jefuesc. În 1898, de asemenea. Apoi primește o mulțime de scrisori anonime de amenințare. După cum o încredințează preoții și alte persoane cucernice, toate acestea sunt uneltirile Satanei care, simțind însemnătatea Operei ce se înființează, vrea să înpăimânte pe întemeietoare.

Cu toate aceste piedici, ea găsește mijloace numai la fami-

lia sa pentru trei burse perpetue la seminarul din Nagasaki, în sumă de 12.000 fr. Alte 6.000 fr. pentru o bursă la fel pe seama eparhiei din Osaka (Japonia) Două adopțiuni de seminaristi cu anuități de câte 250 fr., timp de șase ani. Altă adopțiune pentru un student teolog în seminarul din Pondichery cu 300 fr. pe an. Câteva trusouri pentru tinerii preoți băștinași. Ea mai are grijă și de creșterea unei învățătoare creștine la Tokio, în aceeași țară; precum și de îmbunătățirea hranei seminaristilor din An Ninh și Hné (Annam). Toate acestea, exclusiv cu mijloace proprii.

De aceste adopțiuni și burse e mai cu seamă mulțumită dn-a Ștefania Bigard. Adresându-se unui preot misionar, ea scrie: „Părinte, ai fost proroc, pentru că de mult—scumpul meu René trăia încă — mi-ai spus că eu voi avea mulți copii. Vă încredințez că bunul Dumnezeu mi-a dat pentru ei o inimă de mamă”.

În 1893, papa Leon XIII întemeiază seminarul din Kandy (Indii). În 1894, d-nele Bigard retipăresc scrisoarea marelui papă, publicată cu acest prilej („Ad extremas Orientis” din 24.6.1893), adăogând și un prospect pentru Opera lor, pe care o pun sub ocrotirea S. Apostol Petru, întâiul papă. Prospectul prevede mai multe categorii de membri: cu 1 fr. pe an; binefăcători, cari plătesc 200 fr. pe an pentru un student-teolog și 100 fr. pentru un seminarist; fondatori, cari plătesc o bursă perpetuă de 4.000 fr. pentru un student și de 2000 fr. pentru un seminarist. Ajutoarele se cer nu numai pentru seminarul pontifical din Kandy, ci și pentru Japonia, Coreea, Cochinchina, Mandjuria etc. În afară de bani se mai cer în prospect rugăciuni ca Dumnezeu să dea preoților și călugărilor băștinași mare răvnă pentru convertirea compatrioților lor, precum și alipire deosebită de S. Scaun Apostolic al Romei.

Ca să atragă cât mai mulți membri în noua Operă, d-nele Bigard înaintează în 1895 prin păr. Eschbach, superiorul seminarului francez din Roma o adresă către S. Părinte Papa, arătând că ele au trimis peste 100.000 de fr. pentru clerul băștinaș. 14 burse perpetue pentru clerici localnici în eparhiile din Nagasaki (Japonia), Trichinopoly și Mysore (Indii), apoi în seminarul pontifical din Kandy (Ceylon): de asemenea toate cheltuelile pentru creșterea a 12 seminaristi în eparhiile sau vicariatele apostolice de Nagasaki, Osaka, Cochinchina, Coreea,

Mandjuria și Pondichery. Papa Leon XIII dă celor două doamne binecuvântare apostolică.

Abia când au această binecuvântare se găsește un episcop francez, Prea Sfințitul Trégaso, chiriarh de Séez, care le dă aprobare pentru prospectul din 1894 în eparhia sa. Tot el încuviințează aceste două invocații cucernice: *Regina Apostolilor, roagă-te pentru noi.*

S. Petre, verhovnice al Apostolilor, roagă-te pentru noi și seminariile băștinașe din Misiuni.

În curând Opera grupează o mie de asociații.

Prin părinții Duhului Sfânt, d-nele Bigard dobândesc câteva indulgențe parțiale de câte 100 de zile, mai apoi cinci indulgențe plene, odată pentru totdeauna, pe seama membrilor cari se spovedesc, se cuminecă și rostesc scurtele rugăciuni de mai sus. Datele celor cinci indulgențe plene sunt: 18 Ianuarie (catedra S. Petru); ziua de Rusalii; 10 August (S. Laurențiu, diacon și martir); 26 Decembrie (S. Ștefan, diacon și protomartir); în ceasul morții.

De acum Dumnezeu a luat în mâinile Sale această treabă! exclamă Ioana Bigard, fericită.

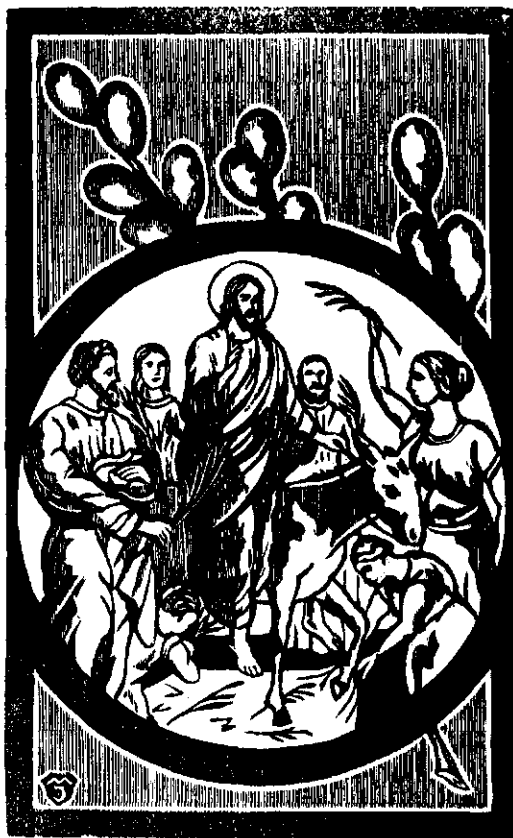
După episcopul de Séez, încuviințează opera S. Petru alți 27 episcopi francezi. Cel din urmă care o încuviințează, fiind extrem de rezervat, e P.S. Sa Hugonin, episcop de Bayeux.

Având aprobarea episcopului de Seez și a celui de Vannes, Ioana Bigard tipărește o broșură de 78 pagini intitulată: *Opera S. Petru pentru clerul băștinaș din Misiuni* (L'Oeuvre de Saint-Pierre pour le clergé indigène des Missions). Broșura are în frunte o scrisoare de încurajare a cardinalului Ledochowski, prefectul Congregației pentru propagarea credinței, apoi un capitol de repriviri istorice asupra acțiunii pontificale pentru clerul băștinaș. Restul broșurei aduce corespondență foarte interesantă cu episcopii și cu preoții misionari. P. S. Sa Zaleski scrie (29.6.1896) că opera S. Petru cu timpul va avea aceeași dezvoltare cași Asociația pentru propagarea credinței și S. Pruncie, născute toate în Franța, dar răspândite mai apoi în lumea întreagă.

Desvoltarea Operei

Incurajată de atâția chiriarhi, urmând povețe înțelepte, Opera S. Apostol Petru, îndrumată de Ioana Bigard, se desvoltă tot mai mult. Între povățuitorii ei cei mai iscusiți, trebuie să amintim pe cardinalul Agliardi, care într-o scrisoare (26.4.1897) îi dă sfatul să concentreze binefacerile asupra unor anumite seminarii și de a nu părăsi o țară câtă vreme seminariile ei nu

IMPREUNA CU BISERICA

Deci mai înainte de Paști cu șase zile, a venit Isus în Betania, unde era Lazar celce murise, pe care l-a înviat din morți. Și i-au făcut acolo cină și Marta slujea; iar Lazar era unul din ceice ședeau cu dânsul la masă. Deci

luând Maria o litră cu mir de nard curat de mult preț, a uns picioarele lui Isus și le-a șters cu părul capului său; și s'a umplut casa de mirosul mirului. Deci a zis unul din ucenicii lui Iuda al lui Simon din Iscariot, care era să-l

sunt consolidate. Altfel, s'ar întâmpla ca și cu apele cari, dacă nu sunt bogate și se răspândesc pe o întindere mare de pământ ars de soare, sunt repede absorbite și nu se vede nici o îmbunătățire de recoltă. Dacă e să ajute un seminar, acest purtător al purperei romane recomandă seminarul central din Kandy. Tot acest cardinal îi atrage luarea aminte asupra vieții Păr. Iosif, preot băștinaș în Goa (1651—1711), unul din cei mai străluciți apostoli ai credinței catolice pe timpul prigonirii religioase, urzită de Olandezii calvinisti în insula Ceylon. Mama Ioanei, d-na Ștefania, greu bolnavă, încât doctorii spuneau că trebuie să se opereze, se tămăduiește deplin, cerând ajutorul acestui martir al credinței în țările de Misiuni. Imprejurarea aceasta le îndeamnă să lucreze cu tot mai multă râvnă.

Făcând o dare de seamă asupra activității operei S. Petru dela întemeiere (1889) și până la 31 Decembrie 1901, Ioana Bigard arată că această operă a înființat 45 de burse perpetue în o mulțime de seminarii pe care le înșiră cu numele, făcând cu putință recrutarea a 34 de preoți și creșterea altor 14 seminariști băștinași de cari se leagă cele mai frumoase nădejdi. Cât e de mângăiată Ioana Bigard când primește scrisori de recunoștință dela acești preoți și seminariști, cari toți o socotesc pe ea și pe tovarășele ei binefăcătoare, ca pe mamele lor în Cristos. Da, adăogă ea într-o

dare de seamă la congresul marial din Fribourgul Elveției (1902), noi vrem să fim mamele lor și dela înființarea acestei Opere Prea Sfânta Fecioară Maria (oare nu-mi ridic privirea prea sus?) mi s'a părut prototipul cel fără de seamă al acestei maternități spirituale.

Mamă spirituală

Ioana Bigard nu trimite numai bani, odăjdii, rufe, vase sfinte și alte ajutoare materiale când și unde i se cer. Ea știe să ajute și sufletele misionarilor, când ele se descurajează, obosesc, ori sunt în primejdie, să alunece pe panta răsvrătirii. Am amintit ceva mai înainte, cum d-nele Bigard iau sub ocrotirea lor pe Păr. Villion. Când tocmai ele îi trimit însemnata sumă de 50.000 franci-aur, jumătate prețul bisericii S. Francisc Xaveriu din Kyoto, el e mutat de episcopul său la Yamaguchi. Această măsură îl mănănește cumplit, suferă de o adevărată criză de neurastenii. În loc să plece unde i s'a poruncit, el se duce la Kobe. Aflând toate acestea dintr'o scrisoare a lui, Ioana îi spune să caute un duhovnic care a primit dela Dumnezeu darul de a povățui sufletele. „Nu lua singur hotărâre, îi răspunde ea. Singur, ai să iei o cale de care, pe urmă, ai să te căești. Sfătuindu-te să ascuți, eu sunt încredințată că te povățuiesc bine. Mamei și mie ne vine mai bine la socoteală să te știm bolnav la Yamaguchi, locul datoriei tale, decât la Kobe, unde nu ne spui că te-ai dus

vânză: „Pentru ce nu s'a vândut acest mir cu trei sute de dinari și să se fi dat săracilor?” Și a zis aceasta nu pentru că avea grijă de săraci ci pentru că era hoț și avea punga și lua din ce se punea în ea. Și a zis Isus: „Lăsați-o pentru ziua îngropării mele l-a păzit acesta. Doar pe săraci pururea îi aveți cu voi; dar pe mine nu mă aveți pururea”. Și a înțeles popor mult din Iidovi, că este acolo; și au venit nu pentru Isus numai, ci ca să veadă și pe Lazar, pe care îl înviase din morți. Iar arhierii s'au sfătuit ca și pe Lazar să-l omoare. Căci mulți din Iidovi mergeau dela ei pentru el și credeau în Isus.

Iar a doua zi popor mult, care venise la praznic, auzind că vine Isus în Ierusalim, a luat ramuri de finic și a ieșit întru întâmpinarea lui; și striga: „Osana! Bine e cuvântat celce vine în numele Domnului, împăratul lui Iisrail!” Și aflând Isus un mânăz de aznă, a șezut pe el cum este scris: „Nu te teme fata Sionului; iată împăratul tău vine șezând pe mânăzul azinei” Iar acestea nu le-au înțeles ucenicii lui mai înainte; ci după ce s'a preamărit Isus, atunci și-au adus aminte, că acestea erau scrise despre el și că i-au făcut acestea. Deci mărturisirea poporului care fusese cu el când l-a strigat pe Lazar din mormânt și l-a sculat din morți. Pentru aceasta l-a și întâmpinat poporul, căci a auzit că făcuse această minune.

în urma poruncii vlădicești”. Și fiindcă misionarul în marea lui tulburare vorbea în glumă de moarte, ea observă: „Că primești moartea înainte, fie; dar să râzi de ea, iată ce nu pot eu pricepe, fiindcă după aceasta totdeauna urmează judecata, al cărei sfârșit nu-l știm, iar acest gând trebuie să ne facă să tremurăm”. Incheie trimițându-l la episcopul său, P. S. Sa Cousin, care trebuia să-i fie cel mai bun duhovnic și înaintea căruia să-și deschidă tot sufletul, iar de acolo să plece la Yamaguchi, locul datoriei sale. Munca îl va feri de foarte multe ispite. Iar viața de misionar e o viață de muncă, de strădanie, de ostenele continue.

„Dacă primești crucile zilnice” — adăogă ea într'o altă scrisoare către același misionar Villion (29.2.1893) — „purgatorul Diale se face încă pe pământ și te vei duce deadreptul în rai... Dta ai primi bucuroso moartea ori mari suferințe fizice. Domnul vrea altceva: mucenicia inimii, jertfa simțimentelor celor mai scumpe. Nu respinge harul acesta!” N'are dreptate acest misionar să scrie ceva mai târziu (3.4.1928) P. S. Sale Olichon, director al Operei S. Apostol Petru ca bunătatea, grija, scrisorile acestor binefăcătoare ale sale l-au făcut să simtă ce trebuie să fie o inimă de mamă pentru fiul ei, suav reflex al harului ceresc, la umbra inimii Maicei Neprihănite?

În Elveția

La 5. 1. 1903 moare Ștefania, mama Ioanei Bigard. În acest

timp, având Opera tot mai strânse legături cu Misiunile străine, conducătoarele ei se așază la Paris (6, rue Chomel). În această zi, P.S. Sa Benziger, călugăr carmelit, episcop misionar în Quilon (Indii), trecând prin Paris, vine să-și vadă binefăcătoarele sale. „Prea Sfințite, Dumnezeu te-a trimis, vino că moare mama”. Cu aceste cuvinte îl întâmpină Ioana. Ștefania primise sfințele taine cu câteva zile înainte. Era slăbită, dar foarte conștientă de toate. După câteva cuvinte de mângâiere, la cererea bolnavei, episcopul îi ascultă spovedania. Ioana se plânge că preoții caută prea puțin pe bolnavă și adaogă: „Dacă am fi făcut aici a zecea parte din cât am făcut pentru misiuni, ei ar fi mai atenți.—Nu vorbi așa, fiica mea, observă muribunda, bunul Dumnezeu nu ne lasă! La esire, Ioana roagă pe episcop s'o înmormânteze, fiindcă mamă-sa adeseori zicea că, dacă trebuie, Dumnezeu trimite pe cineva din țările acelea îndepărtate pentru care ele au muncit și s'au jertfit o viață întreagă. Episcopul nu credea că bolnava are să moară așa curând. La cererea fiicei răspunde că, dacă moare în timpul șederii sale la Paris și dacă autoritățile bisericesti se invoesc, el bucuros o înmormântează. A doua zi, la Bobotează, el o caută din nou. Ioana îi spune că, la două ceasuri după plecarea lui, mamă-sa a adormit liniștită și mângăiată în Domnul. Inconjurat de câțiva preoți dela Misiunile străine, episcopul Benziger o prohodeste la 8. 1. 1903. Mormântul ei e în cimitirul Montparnasse din Paris.

Voind să se cuminece pentru odihna sufletului mamei sale, Ioana se duce la biserica S. Toma de Villaneuve. Când dă să intre ese un preot. Ea îl întreabă, dacă e cineva să-i asculte spovedania. Nu, răspunde el. Dar dacă dorești și eu nu te îngrozesc, te poți spovedi și la mine. Acest preot e Guillaume Poudroux († 1923) din burghezia parisiiană, om de tradiție, de discreție, de măsură, de înțelepciune. El dobândește deplina ei încredere, devenind îndrumătorul sufletului ei. Mai târziu în ziarul ei intim, Ioana pomenește între harurile deosebite primite dela Dumnezeu și pe acest bun și cuminte preot, care i-a dat atâtea sfaturi înțelepte și care a suportat cu atâtea răbdare, zice ea „trufia”, „incăpăținarea”, „răspunsurile” ei „rele”. În adevăr, ea îi adresează scrisori multe, lungi, pline de frământările unui suflet ce și presimte sfârșitul apropiat. El o sfătuiește să-și încredințeze Opera Franciscanelor misionare

ale Mariei. La scrisorile ei câteodată exaltate, el răspunde scurt sentențios, totdeauna pe câte un bilet deschis, să-l poată ceti oricine. El nu împărtășește vederile ei despre cusururile de care ea se acuză. El zice că vizitele ei erau scurte, întrebările înțelepte; nici când fără rost. Totdeauna ea venia la el; nici odată el la ea. După moartea mamei sale, ea nu mai poartă decât haine negre, în semn de jale, ca o dovadă că lumea pentru ea e moartă.

În 1904 ea e chemată la Roma, unde are prilej să vorbească cu contesa Ledochovska, cu cardinalii Gotti și Vives J. Tuto, care e numit protectorul Operei S. Petru. Acesta îi mulțumește pentru tot ce a făcut și pentru darea de seamă ce i-a înaintat, apoi zice: „Dta urmezi calea bătută de Apostoli, de S. Scaun de aceea nu te teme de viitorul Operei”. Bine ai făcut că ne-ai adus-o aici. Ea trebuie să fie cunoscută în Roma mai de aproape, ca să se poată fi canonizată odată”. Cuvinte profetice.

Ca să împământenească mai ușor Opera S. Petru în Elveția, ea vinde tot ce are în Franța, chiar locuința din Paris o închiriază pe numele servitoarei păr. Poudroux și se așază la Fribourg, această Mică—Romă a Elveției. Încredințând această Operă Franciscanelor misionare ale Mariei, se face și ea călugăriță terțială în acest ordin, luând vechiul ei nume tainic de Maria Crucii. La această ceremonie e de față Maica Maria Patimilor, întemeietoarea și superioara generală a acestor călugărițe. Cu nouile ei tovarășe, ea face Statutele Operei, fixând reședința ei deocamdată la Fribourg. (Ca să izbutească așezarea Operei aici, mama ei Ștefania își oferi lui Dumnezeu viața. Curând după această așezare ea și moare). În consiliul Operei sunt totdeauna trei franciscane desemnate de superioara lor generală. Subdirectoara totdeauna e laică. Fondurile Operei se păstrează și fructifică la Roma Statului din Fribourg. Se vor înființa consilii naționale în toate țările. La această dată opera are un capital de 80.000 de franci, întreținând pe cheluiala ei peste 70 de seminaristi. Între acești seminaristi e păr. Ianuarie Hayasaka, hirotonit ca cel dintâi episcop japonez de însuși papa Pius XI la 30. 10. 1927.

Din ziarul ei intim

25. 7. 1903. Când părăsește pentru totdeauna casa părintească din Caen. Părăsesc casa după o rugăciune din urmă în care cuprind tot: pe vii și pe

morți, Opera și biata mea persoană, pe toți cari m'au ajutat, cari se interesează de mine, mulțumiri și iertare, căință și încredere oarbă în Dumnezeu, trecut, prezent și viitor, interesele mele vecinice și vremelnice, clerul băștinaș, înaintarea Misiunilor, arunc tot mă arunc eu însă-mi în brațele lui Dumnezeu, în brațele Mariei.

3. 8. 1903.—Totul mă face să cuget că poate sarcina mea se sfârșește curând. Iată că Opera e încuviințată, stimată, că se socotește ca o datorie să se ocupe de ea. Smerita unealtă de care Dumnezeu s'a slujit pentru a începe Opera nu va mai fi de folos. Grăunțul de grâu trebuie așezat în pământ ca să putrezească. Fie, cu toate greșelile mele nenumărate, aștept moartea fără groază; înainte, o primesc din mâinile Celui ce va fi judecătorul meu, dar care îmi e Părinte, Mire, Prieten credincios.

16. 9. 1903.—Acum s'au săvârșit toate jertfele mele familiare, despărțirea de mama a fost cea din urmă legătură ruptă în această parte, mai rămâne să mă jertfesc eu. Dumnezeu îmi cere această jertfă. Să mă împotrivesc? Nu. Fie, Doamne, cum vrei Tu; eu mă plec înainte.

19. 9. 1903. Fie, Doamne, zilele ce mi le hărăzești toate ale Tale, toate ale Bisericii, toate pentru împlinirea fără murmur, fără amânare a voiei Tale Sfinte. Marie, Maica mea prea sfântă, dobândește-mi acest har. Sfinte Petre, mă închin din nou ție pentru clerul băștinaș.

La 22. 1. 1905, Ioana Bigard își dă dimisia din postul de directoare al Operei S. Petru, mulțumind tovarășelor ei de muncă și renunțând pentru totdeauna la pretenția de a o conduce. Ea vrea să se îngroape de acum în tăcere și să fie uitată de lume.

Sfârșitul

Părăsind direcția Operei S. Petru, se retrage la Caen (Calvados). Călugărițele Milostivirii o primesc cu brațele deschise. Ea își dă seama că boala și jalea o fac să se despartă de lume și să trăiască, în ele, ca într'o mănăstire. Uneori, ea plânge zile întregi. Alteori, ea se roagă cu fruntea în țărână. Mintea i se întunecă tot mai mult. Are și momente lucide. Neurastenia o chinuiește tot mai cumplit. Crizele sunt din ce în ce mai puternice. Nu mai poate dormi. Are tremurături nervoase chiar halucinații. Mai cu seamă noaptea. Se crede perdută, osândită, socotindu-se înșelătoare, cerând iertare dela toată

lumea. Într'un moment lucid ea scrie: „Doamne, ce vrei să fac? Grăește-mi și fă-mă să Te aud și să mă supun”. În cea din urmă scrisoare ce trimite părintelui Poudroux (19. 3. 1906) ea își scrie testamentul. Vrea să fie dusă într'o casă de sănătate (balamuc) și roagă pe verii ei de pe mamă să nu atace testamentul ei, cerând parte de avere. Ea e condusă în casa de Picpus, unde are fel de fel de obsesii. I se arată hădoasa figură a lui Voltaire. O chinuie nuduri din grădină. Deși uneori își dă seama de starea ei tristă totuși nu se plânge nu-și perde încrederea în Dumnezeu.

„M'am oferit scrie ea, să sufer pentru aceste două suflete (al tatălui și al fratelui ei) și fiindcă suferința m'a însoțit mereu de atunci, nădăjduesc... Mi-au venit multe necazuri, multe încercări; nu-mi pare rău și nu m'am gândit niciodată să mă smulg din mâinile în cari m'am lăsat cu atâtea dragoste... Eu voi suferi mult; dar dacă numai așa poate încolți și crește grăunțul de muștar, aș fi vinovată dacă nu m'aș învoi”.

În adevăr, dureroasele încercări ale Ioanei Bigard, precum zice duhovnicul ei, păr. Poudroux, au folosit mai mult Operei S. Petru decât toate alergările și jertfele ei. Oasele și nervii ei sunt la temelia apostolatului tot mai binecuvântat al clerului băștinaș. Pe când în 1888—1889, data întemeierii. Operei S. Petru, abia sunt 870 de preoți și 2.700 seminaristi băștinași în țările de Misiuni,—astăzi sunt 6.000 de preoți și 16.000 de seminaristi băștinași.

Iată că Dumnezeu primește jertfa roabei sale, răspălind-o cu atâtea haruri cerești. Această înflorire a Operei înființată de ea, trebuie să-i fie cea mai mare mângâiere atât în clipele tot mai puțin luminoase ale vieții sale pământesti, cât și în viața de veci.

Bibliografie :

Paul Lesourd, L'Holocauste de Jeanne Bigard, 1859—1934, fondatrice de l'avenire pontificale de Saint Pierre Apôtre... avec 2 gravures hors texte. Paris, Plon (1938), 248 pag.

Citiți și răspândiți

„Dumineca”